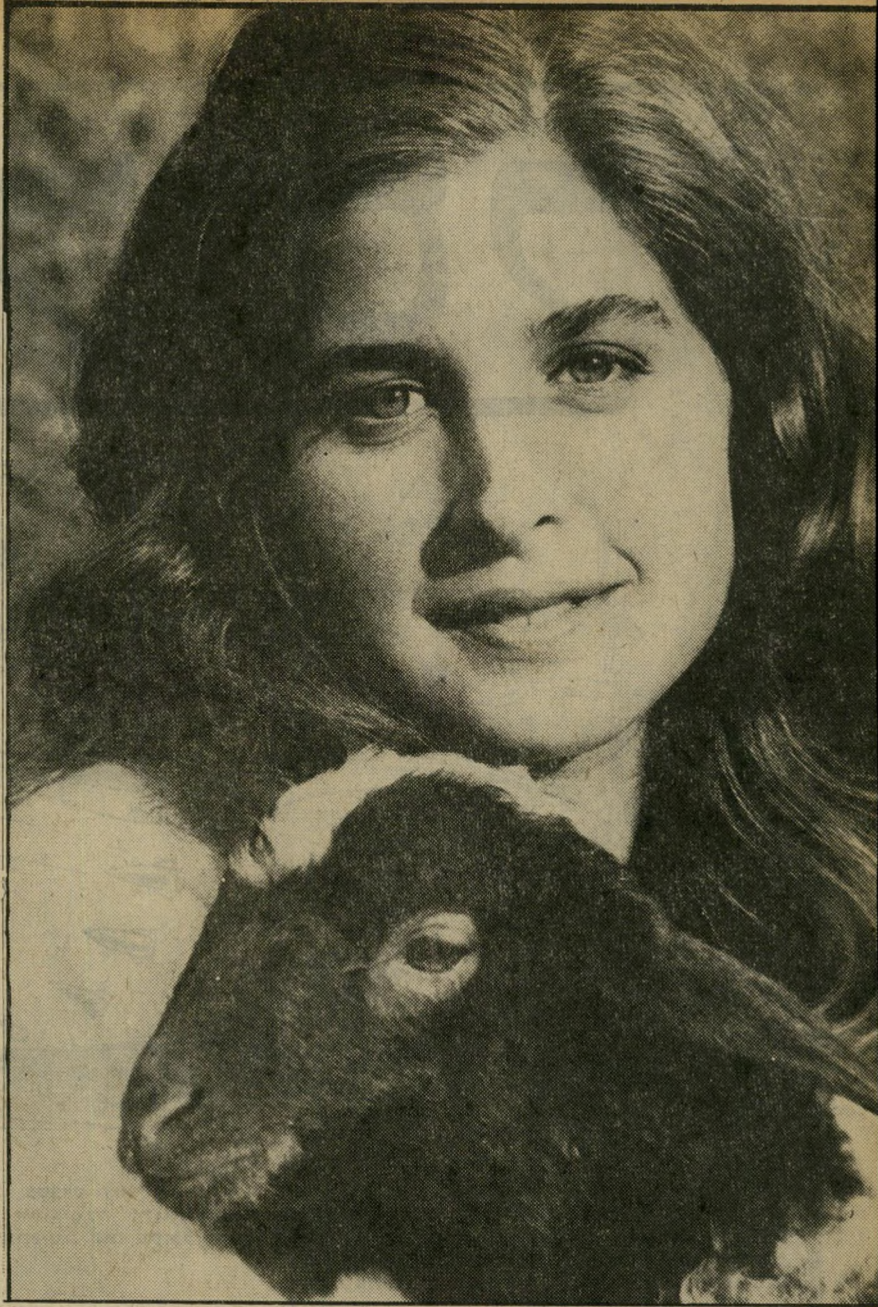

השחקנית בלאנש בייקר, בזם של במאי יהודי ניצול שואה, ושחקנית הקולנוע קרול בייקר, ומי שהיתה גיבורת הסידרה „שואה” מעצבת בסרט אמריקאי המוסרט בישראל את מדים הבתולה, אמו של ישו

שלא רק שהם מדהימים ומגוונים, אלא שהם יכולים לשמש גם תחליף לסיציליה וליוגוסלביה, שלא לדבר על האותנטיות של סיפורי התנ"ך. מי, למשל, שמע על כפר ערבי בשם נעלין, לפני שקורמן גילה אותו? מספר רים שהוא עשה עסקה עם אנשי מצדה, על הגבעות שבסביבה, שלא יחטפו גבעות האחד מן השני. שישה שבועות חמים של הסרטה. שלר-

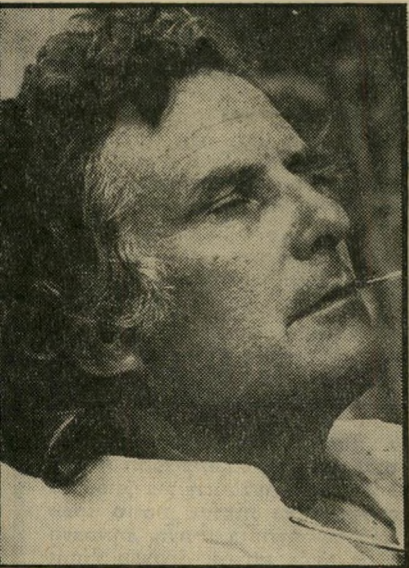
על אפם ועל המתם של ציניקאים בארץ ובעולם, ועל אף הכרותיו של שבועון טיים, כאילו אלוהים מת, העובדה היא שבכל חגיגתו באמריקה, בין אם ירצו בכך או לא, חזרת הטלוויזיה ומשדרת מחדש את סיפורי הברית החדשה. ההמונים רוצים לראות את הסיפור, אבל גיוון קטן, מוזמן לזמן, יכול רק להועיל. זאת הסיבה שרשת הטלוויזיה האמריקאית, אני ביטי, החליטה השנה לסמוך ידית על

למרי טלה קטן בלאנש בייקר בתפקיד מרים הבתולה עם הטלה, שעל פי האגדה הלך אחריה במידבר לאורך כל הדרך, מנצרת לבית לחם. הטלה שניבחר לשחק בסרט הובא לאתר הצילומים יחד עם אמו והרועה שלהם.

ההריון הקדוש לאחר שמרי רואה כיצד חייליו של הורדוס צולבים את אביה היא מכריות, שהיא הרה ללדת את בן האלוהים. יוסף מוטרד מן החשד כי בגדה בו, עד שבא המלאך גבריאל ומאשר את דבריה.

הבמאי אריק טיל, במאי שנוכח בלונדון ועובד בקנדה, התייחס לסיפור כאל סיפור אהבה עם גוון טרגי, מה שעושה אותו לאנושי וכנה.

שים וחמישה אתרי צילום, מהם בעייתיים מבחינה פוליטית, כמו נעלין, או בעייתיים מבחינה פיסית, כמו ואדי קלט, או נביר מוסה. כולם יפהפיים, אבל קשים ומעייפים בימי החום ומשמשים עדות חיה לקשיחות הטיפוסים שחיו במידבריות. „האחות עבדה שעות נוספות,” הצטחקה בלאנש בייקר, מרי, שעברה ישר משואה,

גירסה חדשה, לפיה מרים ויוסף, הוריו של ישוע הנוצרי, הם שניהם צעירים רכים, ולא כמסופר באגדה, כאילו הוא זקן ממנה בשנים רבות, וסיפור האהבה ביניהם אינו אלא גילגול מוקדם של רומיאו ויוליה — לא בורונה אלא בנצרת. בדרך כלל, כאשר מחליטים לעשות סיפור כזה, המקום המתאים ביותר כדי לצלם אותו הוא — אולפן סרטים. אולי ההגיון היה מהיבב לצאת לנצרת עצמה. אבל הברות הסרטים האמריקאיות סוברות, בדרך כלל, שבאולפן נוח יותר, ובכלל, אפשר לשחזר שם נצרת אמיתית יותר מנצרת עצמה. אבל, ברוך השם, יש גם מי שחושב אחרת. כמו ג'ון קורמן, מפיק סרטים אמריקאי, המאמין בפוטנציאל הקולנועי של ישראל יותר מישראלים רבים. הוא הפיק כאן בקיץ שעבר את התו האדום הגדול, עם לי מארווין בתפקיד הראשי, והוא חוזר לכאן, הן משום שלמרות הכל, ארץ הקודש היא המקום שבו צריך לצלם את סיפורי הקודש, והן משום שהוא משוכנע ששום דבר מן הנוחיות של האולפן לא יחסר לו, בסיוע האדיב והנהלב של הציוותים הישראליים.

ואין זאת אגדה לצורך כתבה עיתונאית, אלא האמת לאמיתה. אמנם, על פי החוזה, הצטייד בבמאי קנדי מנוסה, אריק טיל, ובשחקנים שהחתימה התבררה המפיקה ב" חויל, אבל חוץ מאלה — הכל תוצרת הארץ: החל מהשותפת, חברת ההפקה הישראלית ישראלפילם ומנהל ההפקה, צבי שפילמן, דרך הצלם, אדם גרינברג, שאותו אין המפיק חדל מלהלל ולשבח, אחרי ש" עבד עימו גם על הסרט הקודם, דרך צוות ההפקה הטכני, הישראלי למהדרין, והפיתוח במעבדות האולפנים המאוחדים, וכלה בנופים כחול-לבן, שקורמן מכיר אותם יותר מתושבי הארץ עצמם, וטוען

משואה ליישוע

מישור הגבול מראה אופייני בכפר הערבי נעלין: חייל מישמר הגבול דרוך לכל גילוי עוינות, משוטט בין שיחי הצבר ה" מקיפים את הכפר. החיילים הרגישו הקלה, כשהצטרפו אליהם שומרים של צוות ההסרטה.